

HOOFDSTUK 1

Grote, harige oren

'Max is jarig vandaag,

Max is jarig vandaag,

Max is jarig, Max is jarig...'

Normaal gesproken is dit het moment waarop de jarige – die, zoals je vast al geraden had, Max heet – de kaarsjes op zijn taart uitblaast.

Maar bij de familie Bussem – dat is zijn achternaam, hij heet Max (eigenlijk Maximiliaan) Bussem – was het traditie om het

verjaardagslied óók te zingen wanneer de kinderen hun cadeaus mochten uitpakken. Het liedje werd dus niet gezongen tijdens een feestje, en er was ook geen taart. Het werd gezongen door Max' vader en moeder (Jeffrey en Merel), zijn opa (Theo), zijn tiernerzus (Lisa) en zijn jongere broertje (Rens) op de ochtend van zijn elfde verjaardag, terwijl ze in een kringetje rond een doos stonden die helemaal met cadeaupapier was ingepakt. (Daarop stonden dan wel weer kaarsjes afgebeeld).

Max wachtte tot ze klaar waren met zingen. Als hij eerlijk was, vond hij het helemaal geen leuke traditie, want híj wilde nu heel graag dat cadeaupapier openscheuren. Omdat hij wist dat er in die doos iets zat wat hij heel, heel graag wilde hebben: een laptop.

Hij had zijn ouders alle specificaties doorgegeven: een FZY Apache 321 met een processorsnelheid van 4.0 Gigahertz, een scherm met een hoge resolutie en quad-speakers met Nihimic virtual sur-



round sound. De snelste, coolste, vetste laptop van de hele wereld. Hij zag hem al bijna voor zich, op zijn schoot, en kon het led-verlichte toetsenbord al bijna aanraken.

'... Max is jarig

vandaaaaaag!'

Max glimlachte naar zijn familie en bukte zich om zijn cadeau te pakken.

Ein-de-lijk, dacht hij.

'Errrr... is er een jarig, hoera, hoera!

Dat kun je wel zien dat is hij...

*Dat vinden wij allen zo prettig, ja-ja,
en daarom zingen wij blij...'*

Max kwam weer overeind, zonder cadeau. Hij glimlachte nog steeds, maar wel met opeengeklemd kaken. Zingen ze dit normaal gesproken ook altijd? vroeg hij zich af.

'Hij leve lang, hoera, hoera

Hij leve lang, hoera, hoera

Hij leve lang, hoera, hoera!'

'Mooi! Goed gezongen, allemaal! Bedankt!' zei Max, die zijn armen weer uitstak naar zijn cadeau.

'Lang zal hij leven, lang zal hij leven,

Lang zal hij leven in de glo-ri-a, in de glooo-riiii-a,

in de gloooo-riiii-a.

Hieperdepiep hoera!

Hieperdepiep hoeraa!

Hieperdepiep hoeraaa!'

Zijn moeder, vader, opa, zus en broertje zongen meerstemmig – verbazingwekkend goed zelfs – en bij het laatste *hoeraaa* hoopte Max dat de liedjes nu eindelijk afgelopen waren. Om teleurstelling te voorkomen wachtte hij voor de zekerheid nog vijf tellen. Maar iedereen lachte naar hem. Sterker nog, zijn moeder knikte bemoedigend in de richting van het cadeau.

Yes! dacht Max. En hij scheurde het papier kapot.

Jaaa, die computer! Met zijn glanzende, strakke, aluminium behuizing! En zijn supergevoelige touchpad! En zijn grote, harige oren!

Max fronste en kneep zijn opvallend blauwe

ogen tot spleetjes. *Grote, harige oren?* Hij kon zich niet herinneren daar iets over gelezen te hebben toen hij al die foto's op DeVetsteComputers.net had bekeken.

Maar voor hij goed en wel begreep wat er aan de hand was, stonden alle anderen voorovergebogen, met hun gezichten vlak boven wat er onthuld zou worden zodra al het papier weggescheurd was.

En dat was dus géén laptop, zelfs geen kartonnen doos met een laptop erin, maar... een kooi.

'O, is het geen schatje?' zei zijn moeder.

'Kijk dat lieve koppie nou!' zei zijn vader.

'OMG! Ik wil hem aaien!' zei zijn zus.

'Ik wil hem opeten!' zei zijn kleine broertje.

'Hij doet me denken aan prins Charles!' zei zijn opa.

'Sorry, hoor,' zei Max. 'Maar wat is dít?'

'Nou, Maxi... ' zei Merel.

'Mam!'

'Sorry.'

‘Ik heb het al zó vaak gezegd, mam.’

Max – die dus eigenlijk Maximiliaan heette – vond het niet leuk om ‘Maxi’ genoemd te worden. Al wist hij niet goed waarom. Misschien omdat het hem deed denken aan maxiluiers, en vooral aan wat er in luiers zat.

‘Sorry, M.’

Zo noemde zijn moeder, die het leuk vond haar kinderen koosnaampjes te geven, hem ook wel eens, in plaats van Maxi. Daar had Max geen problemen mee.

‘Dit is een chinchilla,’ ging ze verder.

‘En niet zomaar een chinchilla,’ zei Jeffrey. ‘Hij is een *Chinchilla lanigera* uit de Andes.’

‘Een watte?’ zei Max.

‘Dat is de officiële benaming. Hij komt uit Zuid-Amerika, uit Argentinië om precies te zijn. Dit is de beste chinchillasoort om als huisdier te houden!’

Max keek omlaag naar het kleine dier.

Het was grotendeels wit, met wat grijze vlekjes rond zijn neus. Het had ronde, opstaande oren en een grote, pluizige staart. Het zat op zijn achterpootjes en keek hoopvol naar hem op.

De chinchilla had opvallend blauwe ogen, net als Max. Die blauwe ogen leken groter te worden toen

ze Max zagen, alsof het dier-
tje heel goed begreep wie
zijn baasje zou worden.



Max keek de chinchilla aan.

Dit had een heel bijzonder moment kunnen zijn. Een moment